

Bogár László

Az értékek Európája?

Az Európai Parlament a közelmúltban felszólította a litván parlamentet, hogy utasítsa el a „homoszexuális kapcsolatok nyilvános népszerűsítését” büntető törvénytervezetet. Az EP hozza, hogy a kiskorúaknak szabadon hozzá kell férniük a homoszexualitással kapcsolatos információkhoz, valamint felkéri az Európai Bizottságot, hogy terjesszen elő tervet a homofóbia elleni küzdelemre. Az állásfoglalást - amelyet a szocialista, a liberális, a zöld és az egyesült baloldal nevű frakciók közös indítványára fogadtak el - a képviselők szavával élve „egy sor aggasztó esemény” váltotta ki. Ezek között említendő a kiskorúaknak a köztájékoztatás káros hatásaitól való védelméről szóló törvény elfogadása; az, hogy a hatóságok megkísérelték betiltani az egyenlőségmenetet és a meleg büszkeség felvonulást; valamint az is, hogy vezető politikusok gyújtó hangú, fenyegető hangvételű beszédek tartottak, illetve gyűlöletbeszédet alkalmaztak.

E hírek hallatán az ember eltöpreng az európai integráció vezetői részéről sokszor elhangzó teátrális szövegről, miszerint az EU nem egyszerűen csak egy gazdasági liberalizálásra épülő szövetség, hanem egyúttal az „értékek Európájának” letéteményese is. Mielőtt ebbe a töprengésbe belekezdenénk, szeretném hangsúlyozni, hogy ez az írás nem a homoszexualitásról, illetve annak társadalmi megítéléséről és politikai kezeléséről szól, hanem arról a sajátos jelenség-halmazról, amelyben az EU - közvetlenül az Európai Parlament - markánsan állást foglal az értékek Európáját érintő fontos kérdésben. És ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy mi ez a kérdés. Csak a tény érdekes, hogy van egy probléma, ami foglalkoztatja a nyilvánosságot, és amelynek megítélésében a közvélemény megosztott.

A kérdés kapcsán tehát két dologról kellene elgondolkodnunk. Az egyik, hogy vajon a társadalom számára valóban azok a kérdések az igazán fontosak-e, amelyekről a közbeszéd szól, és tényleg magától értetődő-e, hogy az adott kérdésben mi a „korrekt” (türelmes, emberséges stb.) állásfoglalás, és mi nem az. Nehéz ma már pontosan rekonstruálni, hogy a homoszexuális problémája miként vált a nyugati közbeszéd egyik döntő fontosságú toposzává. Két dolog biztosnak látszik. Az egyik, hogy néhány évtizede a kérdés még egyáltalán nem is létezett, a másik pedig, hogy egészen bizonyosan senki nem kérdezte meg a „köznek a véleményét” arról, hogy akar-e a kérdéssel foglalkozni. Akár tetszik, akár nem, ebben a kérdésben is pontosan érzékelhető annak a rejtett „tematizációs hatalomnak” a jelenléte és szerepe, amely eldönti, hogy mi fontos, és mi nem. Az a tény, hogy a közvélemény-kutatások szerint egy ideje az emberek már valóban fontosnak tartják ezt a kérdést, azért meglepő, mert ha egy kérdést „alapzajként” állandóan napirenden tartanak, akkor aligha meglepő, hogy egy idő után mindenkinek az lesz az érzése, hogy itt valami nagyon fontos kérdésről van szó. (Függetlenül attól, hogy őt foglalkoztatja-e vagy sem.)

Nem zárható tehát ki, hogy az ilyen kérdések napirenden tartása egyfelől arra szolgál, hogy elfoglalja a helyet más, esetleg sokkal fontosabb, de a globális véleményhatalom számára érdektelen vagy éppen kényes kérdéssel való foglalkozás előtt. Másfelől pedig arra, hogy ezen keresztül is megmutatható legyen, mi a politikailag korrekt véleményalkotás helyes módja. Az eléggé egyértelműnek látszik, hogy a láthatatlan globális véleményhatalom azért véli döntő fontosságúnak a kérdés napirenden tartását, mert ezen keresztül teszi világossá, hogy miként illik megnyilatkozni annak, aki nem akarja magára vonni a gyűlöletbeszéd vádját. Mindenekelőtt a másság feltétlen elfogadása az alapfeltétele annak, hogy valaki ne „vívja ki” az értelmező, majd az elhajlókat fegyelmező véleményhatalom haragját. Ezzel mindössze az a gond, hogy esély sem volt

őszinte vitára: milyen másság az elfogadható és milyen másság nem.

A globális véleményhatalom, bár önmagát nyilván a „türelem” élő szobrának tekinti, számos dologgal módfelett türelmetlen, szóval a türelem szép erénye ritka türelem. Hiszen a globális véleményhatalom európai uniós képviselői éppen most tettek tanúbizonyságot arról, hogy nem tűrik (türelmetlenek tehát!) azt a fajta másságot, ami abban nyilvánul (azaz csak nyilvánulna) meg, hogy nem annyira szeretné, ha például a kiskorúak számára is korlátlanul népszerűsíthető lenne a homoszexuális. Esetleg azért nem szeretné ezt, mert úgy véli, hogy az emberi élet továbbvitele mégiscsak a heteroszexuális pároktól várható. (Ami, lássuk be, formállogikailag kétségbevonhatatlan megállapítás.) És ha ez így van, akkor, bár tudjuk, hogy szigorúan tilos kiejtenünk a „normális” szót (újabb ékes példája a türelemnek), de mégiscsak ez a norma, hiszen ha nem ez lenne, az emberfaj

fizikai léte csakhamar véget érne. Mindez arra hívja fel a figyelmet, hogy a türelem megtestesüléseként tételező, ám valójában (önmaga szerint) nem is létező globális véleményhatalom úgy szeretne láthatatlan, ellenőrizhetetlen diktatúrát gyakorolni, hogy azt a világ minden lokalitása a szabadság kiteljesedéseként fogadja el. Nincs semmi kétségünk afelől, hogy ez most Litvánia esetében is így lesz. Azt azonban nem árt tudni, hogy bár rövid távon a hatalmi akarat azt csinál, amit akar, ám a következményeket ő sem tudja elhárítani. És azok menetrendszerűen meg is fognak érkezni.

Magyar Hírlap

Lipusz Zsolt:

Lámpavas

Magyarország a nyolcéves szocialista-szabaddemokrata rémkorszak után normális ember számára élhető és lakható provinciává züllött. A magyarság csaknem 90 %-a nyomorult páriaként tengeti mindennapjait, „s nem lelé honját a hazában”. Vegetál és retteg a holnaptól. Ha még van állása, akkor azért, ha már nincs, úgy azért.

A tisztességes, értékteremtő állampolgárok közösségére nézve mindenképpen helytálló ez a megállapítás. Az ide tartozók emberhez méltó életszínvonalat nem tudnak maguknak és szeretteiknek biztosítani, úsznak az adósságban, s dolgoznak azért, hogy a szörnyállam, no meg holmi financiaális, parazita guruk elszedjék tőlük nyomorult keresményük egészét. Ma hazánk a bűnözők és élősködő férgek Kánaánja és földi paradicsoma. Hogy tisztelt olvasóinkat ne hagyjuk kétség között gyötrődni, e szociológiai nehezen interpretálható szimbolikus kifejezéseken egyfelől az uzsorás harácstökét, a politikai vezetőréteget, másfelől a naplopó és purdénemzésre specializálódott cigányságot értjük. (A kollektív megbélyegzés és az általánosító kinyilatkoztatás vádjának deklarálása és stigmatizációs bélyegként való ránk sütése előtt közöljük, hogy azon kevesekkel - tartozzanak akár az előbbi, akár az utóbbi társadalmi csoporthoz -, akik normális életvitelűek, produktív, értékteremtő tevékenységet folytatnak, a világon semmi bajunk nincsen).

Csak hogy az sajnálatos szociológiai tény, hogy ma Magyarországon az ember a normális napi létfenntartáshoz igényelt anyagi szükségleteit (lakás, autó, utazás, szórakozás, kultúra, gyermekeik iskoláztatása, kirándulás, sport stb.) kizárólag bűnözés, illetve a hatályos törvények kijátszása révén tudja kielégíteni, s aki becsületesen dolgozik, az nem ér rá pénzt keresni. Lehet hipokrita, szemforgató módon ezen a kijelentésen megbotránkozni, s e sorok szerzőjét a pokol fenekére kívánni, attól ez még tragikus tény. Miként a francia re-

alista regényíró, Stendhal a Vörös és fekete című regényében fogalmazott: ha egy társadalom, illetve annak prominensei felette rútnak látják magukat a tükörben, alkalmasint nem a tükör a hibás érte, s nem azt kell összetörni, hanem a lehetetlen társadalmi viszonyokat és szerepeket kell megváltoztatni, emberivé formálni.

Sokan remélték - szerénységem nem tartozott ezen optimisták körébe, ugyanis már semmi jót nem várt e hazában egyetlen politikai erőtől sem, hiszen csak a korlátlan, ostoba egoizmust, illetve banális kisfűlést, valamint szervilizmust látta és látja valamennyi közéleti faktorban -, hogy a tavalyi választások után új időszámítás kezdődik Magyarország történetében. Sajnos, nem így történt. Ady után, szabadon: maradt a régiben a bús, magyar élet... A magyar családok legalapvetőbb létfenntartási és egzisztenciális problémái nem hogy enyhültek volna, vagy legalább ne romlottak volna tovább, ellenkezőleg: a krízis tovább mélyült. A teljesen eladósodott, fizetésképtelen, a leviatán állam és a magánszektor bankjai és közszolgáltatói által totálisan kifosztott helóták előtt még csak a megmaradás halovány reménységára sem csillant fel. Az új kormánzatnak ideje lenne végre már felismernie, miszerint a magyar társadalom e téren érintettjeinek túlnyomó többsége nem azért jutott fizetésképtelen helyzetbe, mert csaló gazember, hanem pontosan fordítva igaz ez a tétel: csaló gazemberek kergették őket kilátástalan, megoldhatatlan pénzügyi és egzisztenciális helyzetbe. Kezdődött a történet a magyar történelem egyik legkártékonyabb, hazaáruló kormányának, az Antall-kabinetnek a tevékenységével, amely megvetette a „rendszerváltatás” fundamentumát, s kijelölte a jövőbeli követendő, neoliberalis gazdaságpolitikai-pénzügyi csapásirány főútvonalát: földig rombolni a nemzeti ipart és mezőgazdaságot, megszüntetni a védővámokat, s minden nemzetstratégiai ágazatot és szektort átjátszani a külföldi rablóprivatizátorok, illetve hazai csatlósaiak Shylock-karmai közé. Ami ezután következett, már csak ráadás volt négy tételben.

Jelenlegi viszonyainkat tekintve pedig több mint vérlázító aljasság, hogy miközben a kormányzat áldozatokat, lemondást vár az élet minden területén az alattvalóktól, ő maga, s az egész politikai osztály még csak nem is korlátozza hedonizmusát, sőt közpénzekből újabb és újabb luxuskiadásait finanszírozza. Egyetlen példaként vegyük a Fidesz-frakcióvezető esetét. Neki pártja 30 milliós luxuskocsit bérel a válság kellős közepén, mert úgymond Lázárnak „munkái elvégzéséhez gyors és megbízható autóra van szüksége”. Erre mondják amúgy póriasan: nem semmi. (Csak mellékes körülményként: ha a frakcióvezető úrnak efféle gépjárműre van igénye, javallott olyat keresni, amelynek alvázszáma „J”-vel kezdődik, hiszen még a német autókлуб, az ADAC megbízhatósági top-listájának első tíz helyén is évről évre 5-6 japán márka szerepel). S csak egyetlen történelmi példázat arra, hogy mi különböztette meg a Horthy-korszak elitjét a mai pseudoelitől. A mostanihoz hasonló jellegű 1929-33-as gazdasági világválság idején gróf Károlyi Gyula kormányfő megvonta a miniszterek szolgálati autóhasználati jogát és csökkentette fizetésüket az államtitkárokéval és a

kiemelten magas javadalmazású állami tisztségviselőkével egyetemben. Hiába, úrnak születni kell...

Kérdés, hogy a mostani arab 1848 mintájára mikor érkezik el az új magyar 1956. Hiszen a mai „elit”, valamint az összes létező morális és jogi norma fölött álló bankokrácia esztelen ámokfutása egy bizonyos határon könnyen társadalmi robbanást idézhet immár elő. S a mindenéből kifosztott, megalázott, tönkretett, vesztetni valóval nem bíró embertömeg bizvást ribilliót robbanthat ki. S akkor a bűnöző politikusok, harácstökések, bankárok, a követeléskezelő-behajtó cégek féreggurui végre oda kerülhetnek, ahová egyébként társadalmi károkozók tevékenységüket és haszontalanságukat, parazitizmusukat tekintve valók: a lámpavasra. Volt már rá nem egy példa a történelem során. Nem lenne kár egyikükért sem. Elvégre egy nemzet létezése mégis fontosabb az övéknél.

Lipusz Zsolt
Nemzeti InternetFigyelő
Nemzet Hírháló

